

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El triomf de Wall Street

En les eleccions presidencials, celebrades darrerament als Estats Units, ha derrotat a Mr. Smith Mr. Hoover. Per gran majoria de vots ha resultat elegit president de la Unió americana aquest últim.

Mr. Hoover era el candidat del partit republicà i Mr. Smith el del demòcrata.

Republicanisme i democràcia al Nou Continent signifiquen coses ben distintes que a Europa.

A aquesta banda de l'Atlàntic, entre dos candidats, l'un republicà i l'altre demòcrata, l'esquerra correspondria al republicà.

I bé. A Amèrica succeeix tot el contrari.

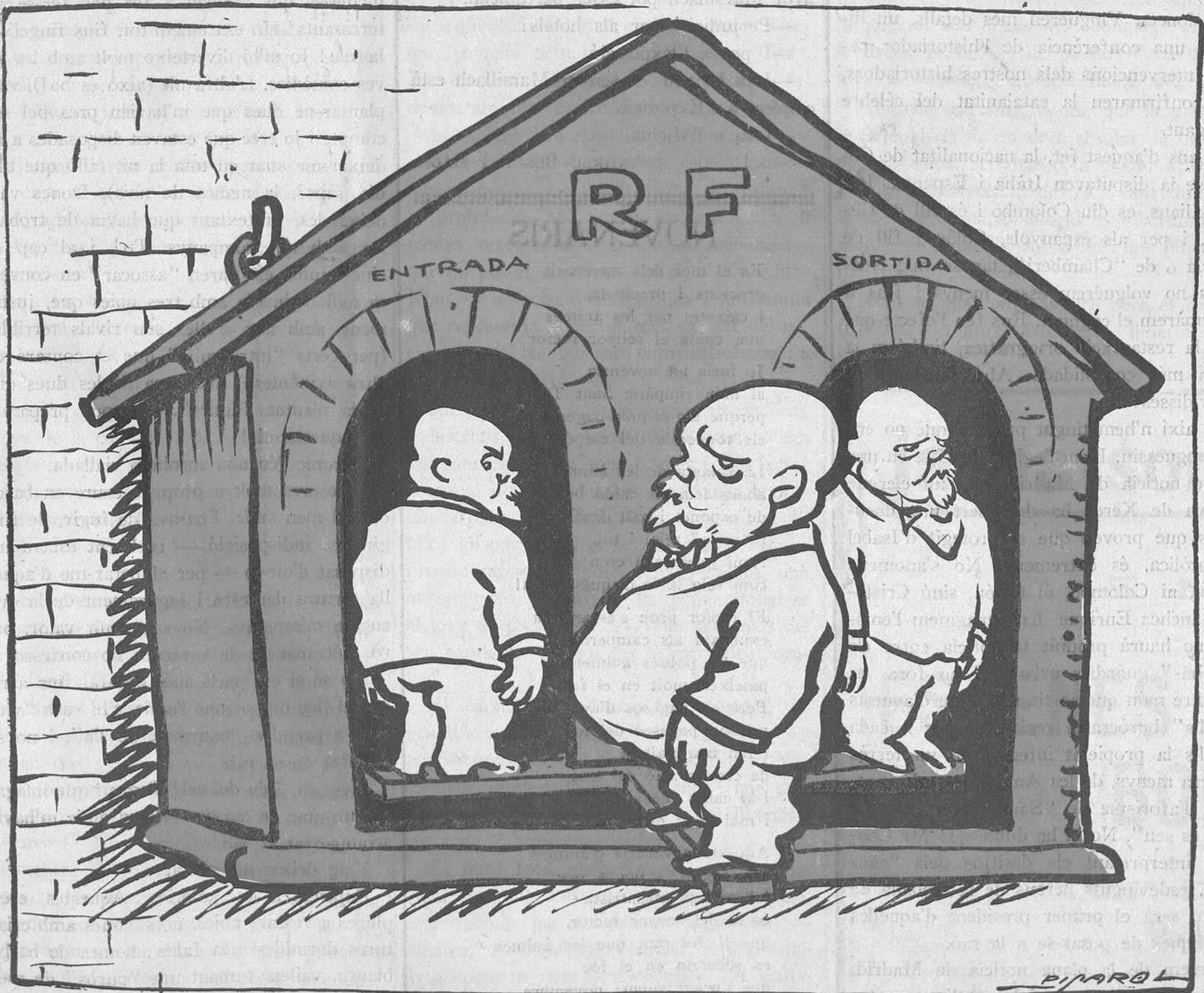
Els principis més liberals els representen els demòcrates. Mr. Smith era, en la lluita presidencial, el candidat de l'esquerra. I és, malauradament, el que ha perdut l'elecció.

Pitjor per als ianquis. Amb Mr. Hoover el proteccionisme ha triomfat sobre el lliure canvi, el protestantisme sobre la tolerància religiosa, els secs sobre els humits.

En resum, la victòria és de l'imperialisme i del capitalisme; del dòlar, de la Banca i de l'armamentisme naval; de Wall Street, en una paraula.

Els que confiàvem que d'aquesta elecció sortiria la llibertat de Nicaragua, la revisió del procés de Sacco i Vanzetti, la liquidació dels deutes de guerra, ens hem equivocat.

Els Estats Units han deixat malament llurs millors amics. Ja ho hem dit i ho repetim novament. Pitjor per a l'Oncle Sam.

LES JOGUINES FRANCESES

La que està de moda. Poincaré, que fa una temporada es dedica a entrar i sortir de l'escenari polític.

Intel·lectuals i obrers

No fa gaires dies que, en un acte públic, un literat d'anomenada va dir que "no creia possible la fusió dels intellectuals amb la classe obrera, ni tan sols la creia necessària".

I nosaltres que ja la teníem coll avall, aquesta fusió... Es clar que en qualitat d'obrers, car som dels que no ens creiem tenir res d'intel·lectuals, i, molt menys, abassegadors de cites i comparances clàssiques, desconeixent, per tant, l'origen, l'arribada i els graus de desenrotllament de la cultura bàsica que procreà la de casa nostra. Es trist, però cal reconèixer-ho. Som un xic massa ignorants... Però, precisament per això, és pel que, àdhuc n'estàvem joiosos d'albirar un nou jorn que, desfent errors passats, i amb la comprensió per bandera, tinguéssim ben bé al costat nostre, tota la massa intel·lectual, tret de l'aferrada a la crosta, per avesar-nos, de mica en mica, a la necessitat d'anar junyits, tant per la part cultural, com per la part política, si arribés el cas.

I ens fèiem aquesta il·lusió pensant també en què, com que la major part de nosaltres, els obrers, tenim l'ànima republicana, fins s'hi esqueia una vera unió amb els representants de les Arts i les Lletres. Al cap i a la fi, ¿no formen part ells d'una república?

Per altra banda, els obrers n'estem un xic contents de poder alternar amb gent que sap més que nosaltres, i aprendre d'ells, en franca camaraderia, sempre, però, que no siguin dels que puguin tornar-se capitalis-

tes burgesos, car, falònies i facècies en un cantó, les relacions entre capital i treball, mantindran sempre una mena de miram, però no em toquis; una cosa així com el sentimentalisme dels pobles oprimits que es veuen obligats a fer bona cara al que els mena a contra gust.

Val a dir, però, que malgrat l'anomenada del literat atudit, no creiem que sigui barrada del tot l'esperança que ha d'animar-nos, i que, tal com hem fet amb alguns, podrem també fer amb la majoria d'intel·lectuals de casa, quelcom nostre, aixecant els ídols fermes, com són tots els que de cor aixeca el poble.

I, per això, ens manca aquesta fusió, aquesta identificació i aquest coneixement a fons de llurs qualitats i mereixements no demostrats del tot en llurs escrits que no llegim prou. I no els llegim, perquè no tenim als autors ben bé al costat nostre; i pel que fa referència a molts, ni els coneixem sols de vista. I tant com ens plauria poder dir: "aquell és fulano", llevant-nos la beca o el barret respectuosament, i entermits, tal com diem i fem quan veiem passar Mestre Rusiñol!...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

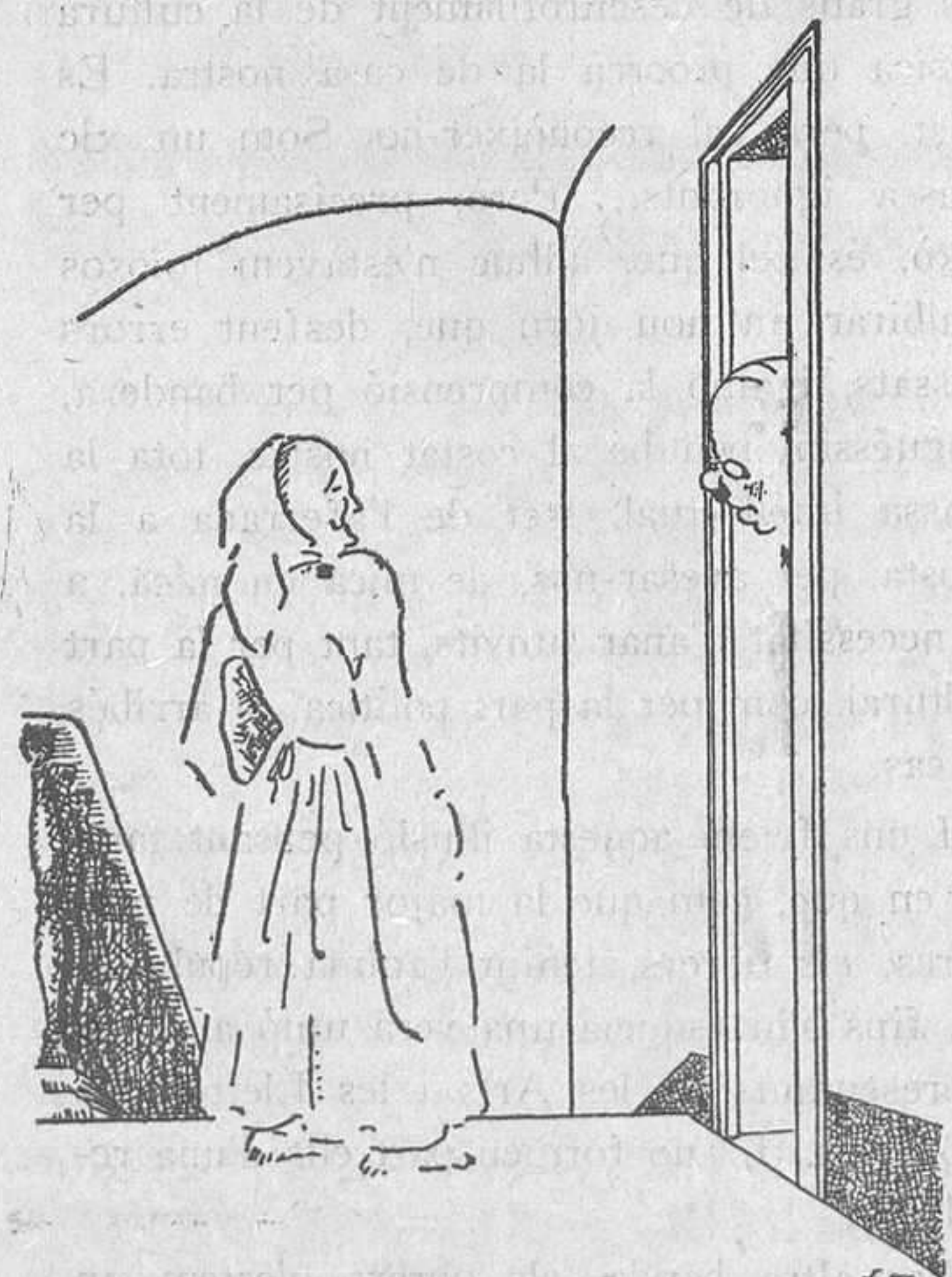
CENSURA GOVERNATIVA

Notes marginals

"La mort — va escriure Schopenhauer — és el geni inspirador de la filosofia. Sense ella hauria estat molt difícil de filosofar."

"Cal que sigui una mica foll — va dir Montaigne — qui no vulgui ésser completament idiota."

"L'evolució feminista actual — escriu en un magnífica article L. Romeau — no obeeix a cap esperit de sistema. Es determina, al contrari, per les condicions generals de la vida present, sobretot, per les seves condicions econòmiques."

ELS POBRES

—Demana caritat i diu que s'ha comprat una casa?

—Veurà, com que no podia pagar el lloguer...

Una glòria disputada a dentellades

La història, subratllada de mare de la ciència i de l'experiència, és un mer pretext inventat amb el sa desig per a què els seus experimentats i científics fills puguin abonyegar-se, tendrament. Entenguï's les "dentellades" del títol en un sentit categòricament espiritual, apartat de tot exercici local i estomacal. Hi ha mots que, sense un previ aclariment, suggereixen als lectors imatges bèl·liques. Sí, però, en aquest cas, la imatge és ben palesa, el bel·lisme és inofensiu, generós, intel·lectual.

Els catalans som uns amatents conreadors de glòries, prestigis i celebritats parrals. Ningú no gosarà a negar que no som un poble complet: és a dir, entatxonat de glòries. Mireu, sinó, per les finestres de la història i de la literatura. Tenim reis i comtes, com el Conquistador, el seu fill Pere II i els Berenguers, que són un espill per als seus col·legues que resten en ple segle xx. En el ram de la literatura, fins tenim clàssics, una mena de senyors seriosos i respectables, massa respectables, que ens fan més por que goig. Podríem citar-los, però nosaltres, cànids i optimistes, confiem amb l'erudició dels lectors. Així ens eestalviem un bon tros de paper i un altre tros de temps. Hem de constatar, però, amb imparcialitat, una escassetesa de glòries polítiques, degut, potser, a la manca d'una independència topogràfica. La convivència amb afers i persones alienes, malgrat no voler-ho, ens ha fet negligir coses vernàcules.

Fa poc que, nosaltres, descendents de l'egregi Lluís, vam incorporar en l'antologia de les glòries una d'insospitada i nova de trinca. Lluís Ulloa, un savi com una casa, fou qui ens digué que Colom era nostrat. De primer antuvi, algun humorista digué que el descobridor d'Amèrica era fill de la Barceloneta. Vingueren més detalls, un llibre i una conferència de l'historiador peruà, intervencions dels nostres historiadors, que confirmaren la catalanitat del cèlebre navegant.

Abans d'aquest fet, la nacionalitat de Colom se la disputaven Itàlia i Espanya. Per als italians, es diu Colombo i és fill de Gènova, i per als espanyols, Colón i fill de Galícia o de "Chamberí", tan se val; Nosaltres no volguérem ésser menys i fins li reformàrem el cognom. Ens féu l'efecte que amb la restauració ortogràfica, tindriem la glòria més consolidada. Ah!, il·lusions esmunyidisses!

Ni així n'hem tingut prou perquè no ens el prenguessin. Hem llegit, esfereïts, en una simple notícia de Madrid, que un clergue d'Oliva de Xereç ha descobert uns documents que proven que el protegit d'Isabel la Catòlica, és extremeny. No s'anomena Colom, ni Colombo, ni Colón, sinó Cristòfor Sánchez Enrique. Ens imaginem l'emoció que haurà produït la notícia entre els "sanchas" guardies urbans. I no fóra es de l'altre món que sortís una allau d'aquests "picolis" buròcrates reclamant per a cada u d'ells la propietat integral, ni un terròs de terra menys, de les Amèriques, aferrant-se en l'aforisme de "Sant Mateu, qui ho troba és seu". No hi ha dubte que Mr Coolidge, interpretant els desitjos dels "sanchas", esdevinguts hereus de la troballa de Colom, serà el primer president d'aquelles repúbliques de posar-se a la raó.

Darrera de la plana notícia de Madrid, vindran les polèmiques i les rèpliques entre els historiadors i els apassionaments entre la prole profana, que, ben mirat i no gaire ben comprès, és qui reflecteix l'estat d'opi-

nió d'un poble. Els savis esgrimiran les plomes i s'escometeran a mort.

I res ens vindria de nou que quan els ànims, que molt possiblement desvetllarà la tesi extremenya, estiguin apaivagats, un groc reclamés la nacionalitat de Colom per al Cèlest Imperi.

No ens resta res més a dir sinó que els descendents de Lluís defensarem el nostre Colom com cal. La pèrdua d'aquesta "nouvelle" glòria, ens deixaria inconsolablement plorans. Esperem amb angúnia que Lluís Ulloa i els nostres historiadors comencin l'ofensiva.

FENICEX

Diàleg dels desconeguts

EL SENYOR MARSILLACH

—El senyor Marsillach s'ha tornat a enfadar altra vegada amb Barcelona.

—Oh, s'hi enfada molt sovint.

—I sempre des de la premsa de Madrid.

—¿A què deu obeir aquesta actitud del senyor Marsillach?

—Qui sap! Potser és una mania. O una prometença.

—Sigui el que sigui, el cert és que està ple de fel.

—Això deu ésser de l'estómac.

—Ara diu que els hotels de Barcelona són tots dolents.

—Què hi viu en un hotel?

—No, suposo que no. Però s'ho deu afegurar.

—Encara que s'ho afigurés, caldria innovar-se'n. I després no dir-ho des de Madrid. Dir-ho des de Barcelona.

—Per què des de Barcelona?

—Perquè el gest seria més desinteressat. No s'hi veuria la fòbia que s'hi veu ara.

—I, sobretot, cal pensar una cosa: en vigílies de l'Exposició, aquesta nota del senyor Marsillach pot ésser perjudicial.

—Perjudicial per als hotels?

—I per a l'Exposició.

—I ja ho veu: el senyor Marsillach està empleat a l'Exposició.

—I va a l'oficina?

—...!

ANDREU BOSCH I BADÍA

NOVENARIS

Es el mes dels novenaris
oracions i predicots,
i caixetes per les ànimes
que cuida el senyor rector

Jo faria un novenari
al meu simpàtic Sant Tou,
perquè als esquela-pagosos
els toquessin del carpó.

La caixeta de les ànimes
abans feia un caldo bo
de caponet i gall dindi
i "pavo" reial i tot.
Avui ja no s'hi creu gaire,
com fugí la fe d'aquest món!

El rector prou s'escarrassa
explicant als camperols
que les pobres animetes
pateixen molt en el foc.
Però els pagosos d'avui dia,
no són pagosos del tot
i fan una rialleta
de conservació del tros
i la caixa queda buida
i mal carat el rector.

Aquests novenaris d'ànimes
van fugint, a poc a poc,
i l'animeta més trista
és la del senyor rector,
que li dol tant que les ànimes
es socarrin en el foc
que durant aquest novembre
anirà fent predicots,
per mirar si la caixeta
va augmentat, a poc a poc

FLIC

Un bany de poesia

—Vull que vinguis amb mi! — digué l'amic amb energia i estirant-me fortament la solapa —. Un cop a la vida has de complaure'm.

Vaig comprendre que persistir en mon desig de quedar-me, era dictar la sentència a la meua americana, que cap culpa en tenia, i vaig accedir.

—I on em portes? — vaig dir-li, mentre caminàvem avall del carrer fosc com gola de llop.

—A viure! — respongué amb entusiasme el meu amic—. A prendre un bany de poesia; a oblidar la prosa d'aquesta vida, per unes hores... Vull treure't aquest atotxament que t'abriga, aquest viure d'alarb que portes...; perquè el teu retraïment de la vida de societat fa semblar-te un ésser estrany, maniàtic o salvatge. Tens alguns punts de semblança amb aquell bou de la masia, el qual, quan veia altra gent que la de casa, s'amagava perquè se'n donava vergonya.

Jo, francament, no sabia què contestar-li.

—Jo — seguí l'amic —, així que em veig fora de casa, em considero l'home més feliç del món: tot m'és pàtria. Em sento amb ànims per a fer mil conquestes. Oh, no et creguis, de la meua colla sóc el que tallo el bacallà. Ja tindràs ocasió de veure'm, aquesta nit, desplegar les meves habilitats amb el "bello sexo". La meua especialitat és fer-les-hi l'amor. M'hi faig uns tips de riure, després, quan les veig tan propenses a comprometre's amb el primer que sàpiga fer-les-hi l'"article"! Noi, als temps que travessem, hi ha crisi de tot, fins de joves disposats a festejar. Les noies sí que la passen estreta per a trobar xicot. Si vegesis les ridiculeses que arriben a fer per fer-se interessants! Ho extremem tot, fins fingeixen la veu! Jo m'hi diverteixo molt amb les seves comèdies. L'altra nit (això és bo!), vaig plantar-ne dues que m'havien pres pel seu compte i jo crec que estaven disposades a no deixar-me anar en tota la nit (allò que t'he dit, saps?, la manca de nois). Doncs vaig deixar-les, pretextant que havia de trobar-me amb uns companys. Tu!, i al cap de cinc minuts em varen "associar" en conversa molt animada amb tres noies que, justament, amb una d'elles són rivals terribles (per certs "intrínquils" que et contaré en altra avinentesa) amb una de les dues que havia plantat. Figura't... Ja puc preparar-me aquesta nit!

I l'amic féu una sorollosa riallada.

Jo estava molt a prop de caure en basca oint el meu amic. Pensava de fugir, de fingir una indisposició — realment estava indisposat d'oír-lo — per alliberar-me d'aquella tortura dantesca i segurament de la que encara m'esperava. No vaig tenir valor, però. Sóc mancat de caràcter, ho confesso.

No sé si em parlà més encara, fins arribar al lloc on, segons l'amic, s'hi va a "viure", a prendre "bany de poesia", i no sé quantes coses més.

Mes, oh, Déu del cel! Tement que m'agafés un atac de nervis: el meu amic m'havia acompanyat al ball!

Vaig deixar-me portar.

Pujarem a les galeries. Aquestes eren plenes a vessar: noies, nois, dones amb criatures dormides a la falda; homes de barba blanca, vailets fumant uns "puros" de més mostra que ells, etc. El batibull era infernal: crits, rialles, xiscles, plors de criatura, xiulets... L'ambient s'hauria tallat. La calor asfixiava. Els llums eren com voltats per

LA SORT NO ES DE QUI LA BUSCA

—Que li dono la sort, senyoret?

—Ca!, noia, la sort és meva, que no porto ni un clau.

una glassa blanca. A baix s'hi veia, com a través d'un núvol, un bellugament de closques que marejava. El "jaz" feia soroll de cavalcada carnavalesca.

Un vol de noies agafades del braç varen passar clavant-me una tan tremenda empena, que, de rebot, vaig topar contra el meu company, el qual de poc trenca un vidre d'una finestra que hi havia prop. Per tot "dispensi" que jo esperava almenys, esclataren amb un chor de rialles tan sorolloses que haurien cridat l'atenció de tota aquella gentada, si aquesta no hagués tingut altra feina garlant o fent el badoc a baix.

Entre una cosa i altra, jo m'aguantava dret per un voler de Déu.

De sobte, el meu amic em digué, clavant-me un cop amb el colze que vaig veure les estrelles:

—Elles, tu!, les ofeses! Fixa't, fixa't; ai, ai!...

I ja veig davant nostre dues mossotes amb una cara com la d'un pallaso de circ, les quals, adoptant una actitud que volia ésser de dignitat, digueren, al meu company ambdues alhora:

—Ja en tens de barra! Devies tenir el compromís, l'altra nit, per a anar amb aquelles, eh?

—No m'acuseu tan aviat i escolteu-me—respongué el meu amic, bo i estirant-se els punys de la camisa—teníem pendent un assumpte i varen cridar-me quan jo passava; i ja comprendreu que hauria estat molt poc cortès no acudir-hi.

—Si fos així, raí! — digué una de les dues.

—Sí, creu-lo — afegí l'altra—; sembla estrany que no els coneguis encara els homes. Tots són igual: mentiders a carta-cabal.

El meu amic contestà; però jo, aprofitant l'avinentsa, vaig fer com qui saluda un amic, i cames ajudeu-me, vaig davallar de dos en dos els esglaons, sortint al carrer, on, amb tota la força dels meus pulmons, vaig respirar l'ambient fresc de la nit que us juro de debò n'estava força mancat.

I mentre m'allunyava del temple de Terpsícore, tot eixugant-me amb el mocador la suor que em regalimava pel front, no vaig poder estar-me de riure de bona gana en pensar amb la cara que posaria el meu amic quan li diria que els "banys de poesia" adoptats per ell, a mi no em proven!

GALLARANC

Correu de l'estranger

Les eleccions presidencials dels Estats Units.

Amb una majoria enorme, que pren les proporcions d'un triomf excepcional i definitiu, els electors nordamericans han elegit per a president de la república, Mr. Hoover. Aquest que, com hom sap, era el candidat republicà, ha assolit una victòria molt més brillant del que unes hores abans de l'escrutini hauria pogut somiar.

Què significa aquest triomf? Sembla la conseqüència de l'efervescència nacionalista que envaeix actualment els Estats Units. Els electors, rebutjant la candidatura del demòcrata Mr. Smith, catòlic i antiprohibicionista, han demostrat llurs preferències decidides vers dues coses tan específicament americanes com el puritanisme protestant i la prohibició. M. Smith ha semblat molt menys representatiu de l'ideal nacionalista que no pas el seu rival. I així, el Ku-Klux-Klan — associació anticatòlica i antisemita que representa el sector més exaltat del nacionalisme, ha laborat entusiàsticament a favor de Mr. Hoover.

Altrament, totes les potències financeres, industrials i comercials de l'Estat, s'han unit per assegurar aquest triomf. El factor personal del candidat ha tingut una importància molt secundària. Com el partit republicà disposa d'efectius colossals i d'una premsa no menys potent, i té, encara, una organització magnífica, ha pogut donar-se el luxe de prescindir dels dots personals del seu candidat, el qual no té cap talent oratori.

El capitalisme, doncs, ha triomfat. El prohibicionisme també. Les associacions partidàries de la llei seca, han sostingut Mr. Hoover, símbol del puritanisme, i han atacat Mr. Smith, símbol aquest del liberalisme i de l'antiprohibicionisme.

El punt fort, però, de Mr. Hoover, ha estat el seu protestantisme. Era, en efecte, inconcebible, per a l'element anglo-saxó — element fonamental, element capital— que la primera magistratura del país fos ocupada per un catòlic.

La situació, doncs, resumint, no ha variat gaire. M. Hoover seguirà la política del seu predecessor Mr. Coolidge.

Josep Pla a "La Veu"

Per fi ha aparegut el primer article de Josep Pla a "La Veu". Es titula "Entre el Born i el carrer de Ponent", i és una mena de professió de fe, si és que aquest minyó pot tenir fe en alguna cosa. El senyor Pla, més que com un escriptor, se'ns presenta com un equilibrista.

Ara ens diu que és al Born. Ha triat un bon lloc: el dels acaparadors.

La llibertat individual

La llibertat de l'individu és, certament, una cosa sagrada, sense la qual l'home, perdent la seva dignitat, queda convertit en un ésser inferior. ¿En què consisteix, però, aquesta llibertat? D'ençà que la Revolució francesa va proclamar les llibertats individuals, els teoritzadors discuteixen aquest tema sense posar-se d'acord.

De totes passades, i a fi d'evitar que hom hagi de recórrer a la violència per a gaudir dels propis drets, convé aclarir els conceptes, precisar, definir. Una vegada això fet, el pacte és possible.

Un exemple ens ho farà més fàcil, més assimilable a tots. Observeu el trànsit als carrers de Barcelona. La llibertat d'anar i venir és incontestablement una llibertat individual: és la primera de totes. Aquesta llibertat té límits necessaris, indispensables a la vida de la societat. Totes les convencions i reglamentacions de la circulació, no són més que limitacions a la dita llibertat d'anar i venir.

¿Hom dirà, per això, que aquesta llibertat no existeix? No. Es justament per a garantir el seu exercici que totes aquestes limitacions són imposades: obligació de dur la dreta, prohibició de passar d'una determinada velocitat, direcció única, etc.

Hem de convenir, doncs, que la llibertat individual no és un dret absolut de desplegar la pròpia activitat com plagui a cadascú; cal completar la definició introduint-hi la idea de limitació. No hi ha llibertat individual absoluta. No hi ha més que llibertats individuals limitades.

Això sembla contradictori, però és incontestable. Un altre sistema de llibertat ens

menaria a un règim d'injustícia, règim que inconscientment preconitzen els partidaris d'un retorn a l'estat de natura, amb l'imperi de la llei del més fort.

Caldria que un altre dia parléssim de quines són les limitacions acceptables de la llibertat individual, i de quines són, en canvi, abusives i intolerables.

El culte dels morts

El culte dels morts, que hom troba a totes les religions, sobreviurà, versemblantment, a totes elles. Aquest culte, en el qual la temor s'ajunta a la veneració, ha variat segons les races, les creences, les èpoques.

Els homes, fins aquells que en vida havien estat inofensius, una vegada morts, esdevenen temibles. Tornen sovint sota el nom de fantasmes, i l'efecte que produeixen és terrible. Les imaginacions incultes o malal·tisses en veuen arreu. Quants d'esperits segueixen encara encadenats per les supersticions!

Però els morts ens turmenten també d'una manera més real i més cruel ensem, sobrevivint dins nosaltres mateixos, mitjançant l'herència. Amb l'herència de la carn ens deixen llurs tares fisiològiques: la tuberculosi, el càncer, la paràlisi, la follia... Amb l'herència moral ens deixen llurs vicis i llurs prejudicis.

Cal defensar-nos dels nostres ascendents. Cal que ens donem compte de llurs febleses, perquè aquestes febleses seran també, probablement, les nostres. Si la humanitat pogués alleugerir-se del pes mort que representa aquesta herència, mediocre o nefasta, donaria un gran salt vers un esdevenidor esplèndid. Les grans qualitats de les ànimes nobles, dels herois, dels genis, rarament es transmeten. Els biòlegs no han reeixit encara a donar-nos d'aquest fet una explicació satisfactòria.

Els morts són essencialment conservadors. Són els guardians del passat, de la tradició. I amb el seu record present — exceptuant tan sols el d'alguns genis profètics d'intuïció profunda—, no és possible avançar, decididament, vers nous horitzons més dilatats i més justos.

Ja ha sortit

E. MURGER

ESCENES DE LA VIDA BOHEMIA

Traducció d'ENRIC LLUELLES

Pròleg de SANTIAGO RUSINOL

Preu: 2'50 pessetes

Adagis vells que semblen nous

On hi ha sucre, hi han formigues.

¿Podeu tornar a posar els ullals a l'elefant un cop li hagin caigut?

Serà endebades pegar el ca; de totes maneres, ell tornarà al lloc on sap que hi trobarà un os per a rosegat.

¿Podeu separar la nina del blanc de l'ull?

Encara que l'aigua resti tranquil·la, no creieu que al fons no hi puguin haver caimans.

¿De què serveix la claror de la lluna al bosc? ¿No seria millor que il·luminés lo ciutat?

A bóta plena no removeu l'aigua, que a mig emplenar ho fareu millor.

Val més morir amb una bona reputació, que anar vivint amb una de dolenta.

A espatlla girada, canvi de parlament.

¿Com és que l'arbre no caigué amb el llamp? Perquè al tronc hi havia un buit.

Què en treurem d'encendre la llumenera, si li manca ble...

NOTA.—Aquests adagis, d'autor desconegut, se sap, però, que són de la Malaya. I doncs, què us creieu?

MATARO

El passat diumenge vingué a donar-nos una conferència el popular escriptor Lluís Capdevila, sobre "La Vida i l'obra d'Ignasi Iglesias".

Al saló de l'"Iris", refugi del nostre liberalisme, s'hi reuní una concurrència escollida i fervorosa.

Lluís Capdevila, amb la seva verbosa encesa i magnífica glossa la vida i l'obra del gloriós poeta.

La festa ho fou d'entusiasme i de devoció.

Convindria que festes com aquesta es repetissin. Així despertaria el nostre poble. M. A.

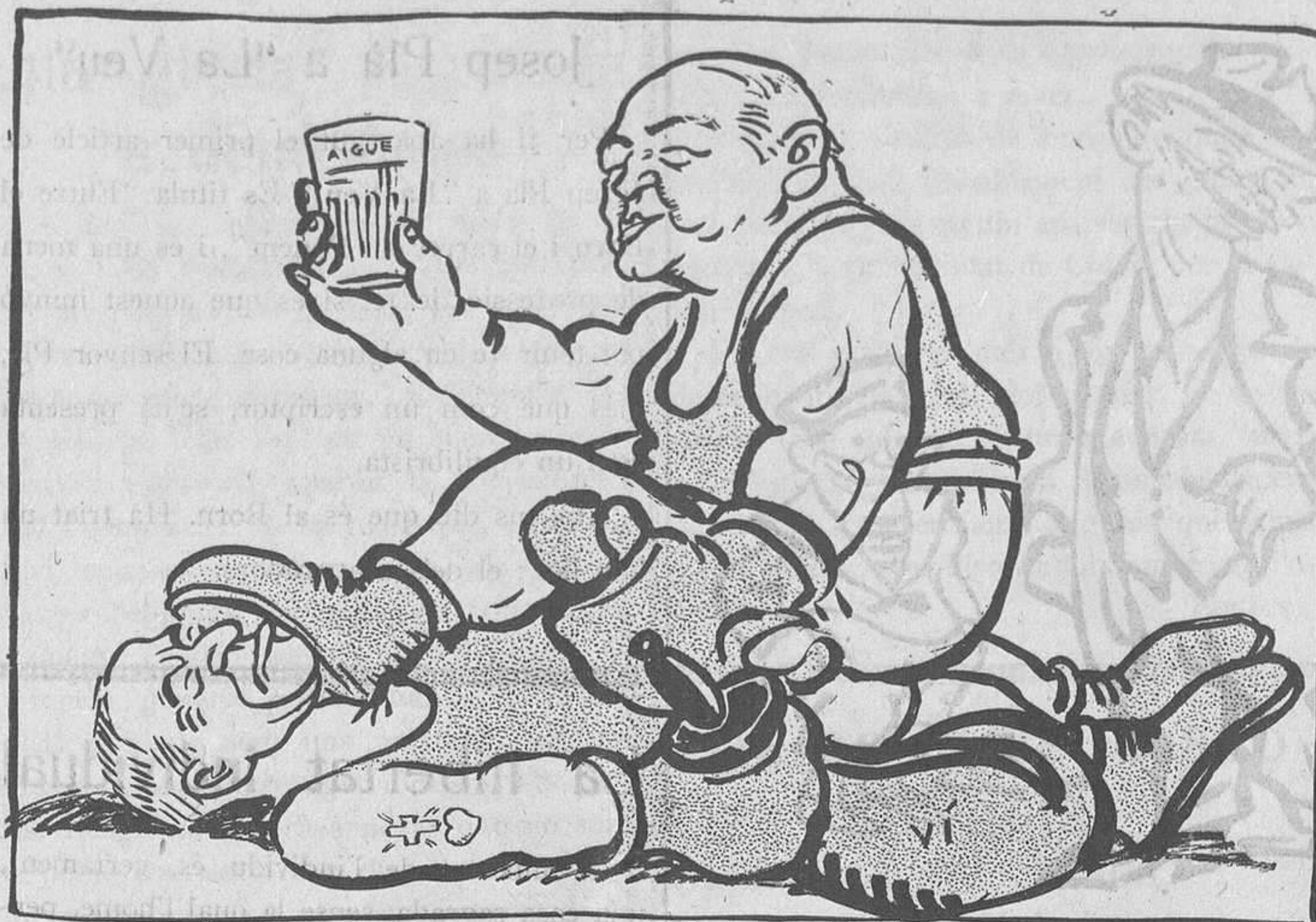
TERRASSA

BLASME DE LA JOVENTUT

Ignorem si a les altres ciutats i pobles de Catalunya la joventut és tan poc viril i enormement passiva com ho és la de la nostra Terrassa. Es molt de doldre i lamentar que els joves nostres perdin tan llastimosament el temps en futeses i banalitats, per no dir quelcom pitjor, deixant al marge el preocupar-se d'aquelles coses que haurien d'ésser patrimoni seu. No cal, però, donar-los tota la culpa. Els que tindrien l'obligació, millor dit, el deure, de guiar-los, els tenen completament oblidats.

La nostra joventut terrassenca té el cervell patinat, la consciència eixuta; ha esgotat l'entusiasme, la passió, la fe i la confiança en ella mateixa. Apar que estigui cansada, extenuada, res l'interessa que no sigui el divertir-se; quiscuna manifestació un xic elevada l'ensopeix. Té l'esperit corcat i embrutit.

Fa un temps, en fundar-se un cenacle, on es reuniren el milloret de la nostra intel-

LES ELECCIONS A NORDAMERICA

Altra vegada ha guanyat l'aigua. Però beuen vi d'amagat.

LES BRUIXES

—Em pensava que la civilització ens havia foragitat del món, però encara ens queda un recurs: anar a Barcelona, que creuen en fantasies.

lectualitat, entre músics, pintors i literats— i algun que altre intrús — va semblar que la joventut també hi participava, que es revifava un xic, que donava fe de vida. Però, res, ens equivocàrem, l'actuació d'aquell jovent era únicament "pose", tot era fictici, de cartró, de llana, envernissat, llampant del damunt, però buit de dins. Essers mediocres que s'havien arribat a enganyar ells mateixos en creure's esperits selectes i conreats, enduts per l'onada d'adulació que els envoltava.

Creiem nosaltres que fóra hora d'intentar un reviscolament de la nostra joventut, i més actualment que s'han produït entre minyons de bona voluntat i entusiasme, casos d'emancipació dignes de tenir-se en compte, però que, a manca d'una orientació aciençada, llurs esforços han resultat quasi estèrils.

EDMOND DE VALLPARADÍS

La colònia suïssa de Barcelona ha regalat a l'Ajuntament un ós autèntic del Mont Blanc que, d'ara endavant, hom podrà admirar a la col·lecció zoològica del Parc.

Tot i agraint als simpàtics naturals de la Confederació Helvètica llur donatiu, potser més ens hauríem estimat que posats a regalar-nos, una bestioleta del país, en comptes d'un ós, ens hauríem estimat que, posats a regalar-nos cert que els óssos no abunden molt a la nostra ciutat, en canvi, hi ha molta gent que el fan a tothora.

Els estudiants preparen la publicació d'una revista juvenívola que es titularà "Ginesta". Trobem molt bé la iniciativa i desitjariem que la nova publicació assolís un èxit gros. Ens escama, però, que li posin un títol tan

florallesc com és "Ginesta" que, de passada, recorda la processó de Corpus I, francament, si la nova revista ha de servir per a fer els gegants, valdria més que no arribés a sortir.

Una casa americana importadora de pel·lícules, per tal d'anunciar un film extraordinari que està a punt d'estrenar-se, ha organitzat un vol amb aeroplà sobre Barcelona, de caràcter gratuït.

No cal dir que les llistes d'inscripció per a volar "d'arròs" es van omplir de seguida.

Ja se sap: essent de franc, ací es troben voluntaris per a tot: fins per a estrellar-se si arriba el cas.

S'ha complert el setze aniversari de l'assassinat de Canalejas, i quasi no se n'ha recordat ningú.

Nosaltres no podem oblidar que va ésser un democrata, malgrat les seves equivocacions i que va morir al peu d'una llibreria. Descansi en pau.

Diuen de Praga que ha estat empresonada una tribu de zíngars, acusats d'haver comès actes d'antropofagia.

Els zíngars neguen enèrgicament el delictes i, com a protesta per la seva detenció, han declarat la vaga de la fam.

Qui sap si ho fan perquè els vigilants de la presó, refiats de la seva inapetència, vagin a fer-los companyia, i quan més descuidats estiguin se'n puguin menjar algun.

A Nova York ha estat assassinat un jugador famós que, a més a més, sembla havia pres part en varis atracaments i robatoris. Aquest individu deixa una fortuna de 8.000.000 de dòlars.

Qualsevol s'escarrassi a treballar i a observar una conducta honorable!

El govern de Turquia ha pres l'acord de modificar la bandera otomana, desterrant el símbol de la mitja lluna, i substituint-lo per la lletra C, que en turc és la inicial de la paraula república.

Ai, Senyor! Fins els turcs ens fan enveja!

Els dies 21 i 22 del mes que som, es reunirà a París la Conferència Internacional de la Llana.

Suposem que no hi mancarà una representació del nostre país, car és un dels principals productors de l'esmentat article. Ara, què els espanyols la portem al clatell.

Un jove carnisser de Rennes (França), ha estat condemnat a treballs forçats a perpetuitat per seductor i assassí de dones.

No trobem gens estrany que, essent carnisser, s'hagi deixat temptar pels pecats de la carn.

Els advocats de la promoció corresponent a l'any 1903 de la nostra Universitat, acaben de celebrar amb un àpat llurs noces d'argent.

A la dita promoció hi pertanyen el marqués d'Olerdola, Joaquim Salvatella i Eugeni d'Ors. ¿No els sembla que hauríem d'assenyalar la data de 1903 amb pedra negra?

D'ací pocs dies es farà un festival al Gran Teatre del Liceu a profit del projectat monument a Soler i Rovirosa. Hi ha molt entusiasme i tot fa pensar que el festival donarà molt bon resultat.

Ho celebrem de tot cor i desitjant que, amb el monument al gran escenògraf català, no passi el mateix que amb el de Pi i Margall, el qual, després de tants anys, encara ha de trobar lloc a propòsit.

Aquest any, la Festa Major d'Arenys de Munt ha estat de les més brillants.

Els autos de Martinet, de Feliu i de Mulet s'han atipat de transportar gent.

Els teatres "Colomer" i "El Siglo" organitzaren una sèrie d'espectacles on la gent del poble i de tota la comarca acudí.

Els balls de "Casa Curriolas" i de "Casa Ton", plens de gom a gom, i les xamosees nenes lluien els millors vestits.

Poden estar contents els veïns de la simpàtica i alegre vila d'Arenys de Munt, per l'èxit de la seva Festa Major.

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat